SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 105. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 4, 1988 — CENTS 25 ЦЕНТІВ — ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 4-го ЧЕРВНЯ 1988 — Ч. 105. РІК XCV

КОМУНІКАТ

ПРЕЗИДІЇ XI ВЕЛИКОГО ЗБОРУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

У понеділок 23-го травня 1988 року, в Роттердамі відбулися за участю ОУН, ОУНр і ОУНз святочні вшанування пам'яти Основоположника ОУН і Українського Націоналістичного Руху сл. п. полк. Євгена Коновальця. Взяли в них численну участь делегати формацій Українського Націоналістичного Руху з майже всіх країн Західньої Европи, Північної і Південної Америки та Австралії.

Після закінчення цих святкувань відбувся XI Великий Збір Українських Націоналістів, що згідно з Устроєм ОУН відбувається щочотири роки.

В програму праць XI ВЗУН включено аналізу ситуації в світі, в Україні та серед української спільноти поза межами України.

Учасники XI ВЗУН проаналізували звіт із багатогранної діяльности Проводу Українських Націоналістів за останній період і ствердили, що не зважаючи на складні обставини, дія націоналістичного активу в Україні посилилася.

Учасники XI ВЗУН схвалили посилені вияви спілкування між ОУН і іншими українськими самостійницькими політичними угрупуваннями, зокрема ОУНз, УРДП і на форумі КУППО. Вони створили плятформу, на основі якої мала б бути якщо не завершена, то хоч поширена консолідація українського політичного життя на базі Української Національної Ради та зреорганізована дія ДЦ УНР.

Учасники XI ВЗУН відзначили успіхи на зовнішньо-політичному відтинку, зокрема в затісненні співпраці з нашими сусідніми народами в спільній боротьбі проти московського комуністичного імперіялізму.

XI ВЗУН схвалив апель голови ПУН Миколи Плав'юка на роттердамських святкуваннях, щоб всі українські націоналісти приступили об'єднано до підготови і проведення II Конгресу Українських Націоналістів для розглянення ситуації в світі і в Україні та намічення шляхів для посилення допомоги українському народові в його боротьбі.

На пленарних сесіях XI ВЗУН були виголошені й обговорені доповіді: „В боротьбі за українську духовість в Україні і в діяспорі" та „З глибокою вірою в перемогу українського народу намічуймо шляхи дії ОУН і УНРуху".

Доповідачі і дискутанти ствердили, що „гласність" і „перебудова" довели до чергової „відлиги" в СССР і пом'якшень тиску окупаційного режиму в Україні, але не розв'язали основних проблем життя і державно-національних аспірацій українського народу.

Щобільше, в додатку до вже довготривалої боротьби проти т.зв. „буржуазного націоналізму", що її веде КП СССР, боротьби за створення окремого „совєтського народу", та боротьби за „двомовність", що на ділі є намаганням русифікації неросіян, в СССР у висліді „гласности" відродилися й посилилися вияви російських шовіністичних націоналістичних кіл, які доходять до майже расистської політики традиційного великодержавного московського імперіялізму. Як не дивно, але на ці прояви комуністичний московський центр не лише не реагує, не поборює його, а навпаки подекуди й посилює його.

Тому учасники XI ВЗУН ствердили, що всі зусилля наших братів і сестер в Україні поліпшити стан мови, культури, науки, боротьби на відтинку екологічному, боротьби за релігію і відновлення УАПЦ і УКЦ та інших віровизнань — не дадуть повних успіхів, доки Україна не вийде із складу

(Закінчення на стор. 3)

ТИЖНЕВИК ДЛЯ ВИДАВЦІВ ПОМІСТИВ ІНФОРМАЦІЇ ПРО 1000-РІЧЧЯ

Вашінгтон. — Як інформують з Крайового Комітету Тисячоліття Християнства, завдяки його фінансуванні в почитному тижневику „Едітор енд Паблішер" з 21-го травня ц.р. появилося оголошення-інформація на цілу сторінку п. н. „Україна — найбільша не-російська нація в СССР не може святкувати 1000-річчя Християнства. Чому?"

В статті подано про долю релігійного життя в Україні, узурпування 1000-річчя Християнства як російського свята, історію Київської Русі тощо. Крім того на сторінці є мапа України та інформації про резолюцію Конгресу в справі леґалізації Українських Церков в Україні, про День Єдности 29-го травня і протестаційні зібрання між 5-им і 12-им червня ц.р., що мають відбутися в різних містах ЗСА.

Тижневик „Едітор енд Паблішер" має 30,000 передплатників, в тому числі багато редакцій, тому можна рахувати, що його переглядає 90,000 до 120,000 американських журналістів. Така коротка, але історично вірна інформація про 1000-річчя Християнства в Україні мала можливість дістатися в руки соток осіб, що працюють в американських засобах масової інформації.

В Ню Йорку відбулися збори Українського Музею

Ню Йорк (Л. Д.). — У неділю, 22-го травня ц.р., тут у будинку СУА-УККА відбулися Загальні збори членів Українського Музею громадської організації, що нині має понад 1,900 членів. З Ню Йорку й околиці зібралися ентузіясти Музею, згідно з статутом, присутніх було досить для повноправних зборів. Всі отримали ілюстрований звіт про працю Музею в 1987 році і по-мистецьки оформлену брошуру з описом проєкту нового будинку музею. Головою зборів був інж. Євген Івашків, секретарем — Марія Даниш.

Голова Управи музею, д-р Богдан Цимбалістий, у своєму слові сказав, що одне з головніших завдань музею на ближчі роки — побудувати новий будинок на купленій ділянці землі, а для цього треба зібрати гроші. Українська громада виявляє зрозуміння гроші надходять, але збирання потрібної суми забере кілька років. Музей далі активно працює в малому приміщенні. В 1987 році було відкрито дві визначні виставки: „Світ Василя Курилика" і „Дерев'яні храми України — шедеври архітектури". До обох виставок було видано мистецько оформлені каталоги.

Промовець говорив про віддану працю співробітників музею, завдяки яким музей має добру репутацію серед фахівців-музейників в Америці й Канаді. Незабаром у музеї почне працювати мистецтвознавець Стефа Гнатенко, яка недавно приїхала з України; коло 20 років вона працювала у львівських музеях, її досвід багато допоможе музеєві.

Д-р Цимбалістий висловив подяку членам Управи і добровольцям, що віддано працювали у багатьох ділянках, відзначив велику допомогу Союзу Українок Америки.

Директор музею Марія Шуст у своєму слові сказала, що різноманітність виставок, улаштованих минулого року, віддзеркалює намагання музею познайомити широку публіку з багатьма аспектами української культури і історії. Ці виставки є передвісником

(Закінчення на стор. 4)

А. Сахаров взяв участь у прийнятті в амбасаді ЗСА

Москва. — Відомий вчений, якого називають батьком першої водневої атомової бомби в СССР, академік Андрей Сахаров, який перед приходом до влади М. Ґорбачова, вважався небажаною особою і режим Леоніда Брежнєва навіть вислав був його з дружиною на внутрішнє заслання до місцевости Ґорькій за його дисидентську діяльність, взяв участь у парадній вечері, влаштованій амбасадою ЗСА на честь Міхаїла Ґорбачова і його почоту.

Обидва керівники, тобто президент Роналд Реґен і М. Ґорбачов, обмінялись тостами. Президент ЗСА пропонував зміцнити співпрацю обидвох держав, бо тоді „ми триматимемо меч при боці і не вимахуватимемо ним у повітря, погрожуючи один одному", а М. Ґорбачов пригадав про совєтсько-американську приязнь з часів Другої світової війни і нагадав про фази холодної війни, яка майже не перейшла у гарячу війну, що могла закінчитися катастрофою для цілого людства, якщо враховувати наявність нуклеарної зброї, зброї масового знищування по одній і другій стороні.

У парадній вечері брало участь приблизно 120 запрошених гостей. Крім академіка А. Сахарова і його дружини Єлени Боннер, гості були різної ранги і різного віку: від Єгора Лігачова, другої після генерального секретаря ЦК КПСС особи в Кремлі починаючи, і на олімпійських спортовцях, які здобули для СССР золоті медалі з різних ділянок зимового спорту в Калґарі, кінчаючи. Серед спортовців американські кореспонденти вирізнили тільки Катю Ґордєєву, двох примабалерин Большого театру Ніну Ананяшвілі і Наталію Безсмертнову, міністра оборони СССР маршала Дімітрія Язова, і заявили, що на вечерю мала прибути дочка М. і Р. Ґорбачових Іріна з чоловіком Анатолієм Вірґаньським, які заповіли були свій приїзд, але на вечерю не з'явилися.

Присутність Сахарових, на думку численних спостерігачів, який отримав свого часу Нобелівську нагороду миру, була заздалегідь подумана. Вони були уважно прийняті організаторами і мали послужити їм помостом до взаїмного порозуміння.

Державний секретар Джордж Шулц з дружиною зробив собі навіть спільні фотознімки із Сахаровими і кілька разів намагався звернути на них увагу присутніх гостей.

Атмосфера була знаменита, інформують кореспонденти, а зустріч проходила в дусі взаємного порозуміння, в дусі політики детанту, який, як і минулими роками, принесе чимало користи комуно-московській імперії.

Перед тим така ж парадна вечеря відбулася в Кремлі на честь президента Реґена і Першої Лейді Ненсі та усіх американських офіційних осіб, які брали участь у четвертій зустрічі на вершинах.

ДЖ. ШУЛЦ ПОІНФОРМУВАВ АЛЬЯНТІВ В НАТО ПРО ВЕРШИННІ РОЗМОВИ

Брюссель, Бельгія. — Тоді коли президент Роналд Реґен, Перша Лейді Ненсі і деякі дорадники Президента полетіли з Москви до Лондону на зустріч й інформативні розмови з королевою Елізаветою II і прем'єр-міністром Великобританії Марґарет Тачер, державний секретар Джордж Шулц відвідав Брюссель, місто у якому знаходиться головна квартира Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) і поінформував там европейських альянтів про переговори на вершинах у Москві та на його думку, позитивні розмови Президента ЗСА з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим.

Дж. Шулц не був розчарований тим фактом, що в Москві небагато говорилось про редукцію на 50 відсотків стратеґічної зброї бо ця справа заповажна, щоб її можна вирішити на протязі кількох днів, але натомість більше часу залишилося на обговорення реґіональних справ і прав людини та збільшення еміґрації.

Европейські альянти ЗСА в основному були задоволені перебігом четвертої зустрічі на вершинах між керівниками ЗСА і СССР, хочби тому, що значно поправились відносини між Заходом і Сходом з чого частинно скористає Европа, яка зможе торгувати тепер з СССР на широку скалю.

Після понад дві й півгодинної розмови Шулца з міністрами закордонних справ членських держав НАТО, він полетів до Лондону, щоб взяти участь у спільних розмовах між американською і британською урядовими делеґаціями, але з Лондону не полетить разом з Президентом до ЗСА, бо на Близькому Сході чекають на нього недокінчені справи, а крім того керівники заприязнених із ЗСА держав в цьому районі світу також зацікавлені докладним звітом досягнень і розмов на вершинній конференції.

Дж. Шулц, подібно як президент Р. Реґен, не виключають можливости підписання другого договору про редукцію стратеґічної зброї, хоч залишилося дуже мало часу до закінчення каденції Р. Реґена і він сумнівається чи практично буде можна полагодити усі дуже скомпліковані справи пов'язані з цим договором. Не треба однак виключати, що наслідник президента Р. Реґена буде продовжувати корисну політичну й економічну тактику теперішнього уряду і підхопить вже започатковану ініціятиву.

Міністри закордонних справ Західньої Німеччини й Італії, Ганс Дітріх Ґеншер і Джуліо Андреотті, звернули увагу, що М. Ґорбачов, як виглядає з його слів, хотів би підписати договір з цією Адміністрацією ЗСА, представники якої вели на цю тему довгі розмови на різних рівнях, особливо у Москві, Вашінґтоні і Женеві.

Не треба виключати, кажуть політичні спостерігачі, що Уряд ЗСА, враховуючи скорий відхід Р. Реґена з посту Президента, заініціює в скорому часі ширші наради західніх держав, заприязнених із ЗСА. Про це також натякав у Брюсселі державний секретар Дж. Шулц.

Ансамбль „Дунай" забавлятиме батьків на Союзівці

Ансамбль „Дунай" в одному з танків на Союзівці минулого року.

Союзівка. — Як уже інформовано, тут на оселі УНСоюзу в суботу і неділю 18-го і 19-го червня ц.р. запляновано урочисто відсвяткувати День Батька. Цьогорічні святкування будуть пов'язані з темою 1000-ліття Християнства в Україні, тому найголовнішою частиною святкувань буде спільний Молебень, що його відправлять отці Української Православної та Української Католицької Церков.

Мистецька програма свята включатиме концерт хору „Думка", виступи тріо „Верховина" з Торонто і танцювального ансамблю „Дунай" з Ст. Катарінс в Канаді.

„Дунай" — це танцювальна група, що має за собою вже 21-літню історію виступів на таких престижевих сценах Америки і Канади як Едсел театрі в Дітройті, Чикаґській концертовій залі, О'Кіф Центрі в Торонто, Онтаріо Плейс в тому ж Торонто чи на Союзівці. Виступали вони також на телевізійній мережі Ен-Бі-Сі в програмі „Тудейс шов" і перед такими визначними особами як Блаженніший Патріярх і Кардинал Йосиф Сліпий, королева Єлисавета II і колишній прем'єр-міністер Канади Елійот Трудо.

Впродовж обидвох днів відбуватиметься виставка світлин українських церков з Лемківщини, зробленими Одаркою Фіґлюс, як також і світлин українських церков Америки і Канади зробленими Богданом Полянським.

Про точні інформації та замовлення нічлігу на Союзівці слід телефонувати до управи Союзівки на число (914) 626-5641.

УАВ готується до конвенції

Філядельфія (Ю. Мізюк). — Крайова Старшина Українсько - Американських Ветеранів (УАВ) повідомляє, що 41-ша Крайова конвенція УАВ і Жіночих Частин відбудеться від 24-го до 26-го червня ц.р. в Говард Джансон Мотор Ладж, 11580 Рузевелт бульвар (шлях ч. 1) у Філядельфії. Також відбудуться бенкет-забава для членів в суботу, 25-го червня, в залі церкви св. Йосафата, Дітман і Дістон вулиці. Головним промовцем на бенкеті буде федеральний суддя д-р Богдан Футей.

УАВ відбула свою першу конвенцію в 1948 році в Філядельфії, коли була заснована ця крайова організація. Сьогодні УАВ має біля 500 членів і втриму є бюро Крайової Старшини в Українському Інституті Америки в Ню Йорку. Всі українські ветерани американських збройних сил можуть стати членами УАВ, а 10 членів можуть створити свою станицю.

Реєстрація на конверцію починається в четвер, 23-го червня, а відкриття буде в п'ятницю, 24-го червня, о год. 9-ій вранці. Вибір нових крайових старшин УАВ і Жіночих Частин відбудеться в суботу, 25-го червня, а заприсяження їх під час бенкету увечері. Нова Крайова Старшина відбуде своє перше засідання в неділю, 26-го червня.

Вступ на бенкет є 25 дол. від особи. Замовлення квитків слід полагодити до 10-го червня. За дальшими інформаціями слід телефонувати на числа (215) 379-2230 або (215) 363-0212.

ПЛАСТОВА ВІДПРАВА

Філядельфія. — Тут в суботу і неділю, 11-го і 12-го червня ц.р., в приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру, 700 Сідар рд., Крайова Пластова Старшина ЗСА влаштовує Відправу пластового активу. Початок з'їзду в суботу, 11-го червня, о год. 10-ій ранку. За точнішими інформаціями слід телефонувати до координатора Відправи пл. сен. Слави Рубель, тел.: (718) 224-4841

Руденки відвідають українську громаду в Баффало

Баффало, Н. Й. — З ініціятиви місцевого Відділу організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні зорганізувався тут Громадський комітет для підготови зустрічі з Раїсою і Миколою Руденками.

Зустріч відбудеться в суботу, 11-го червня ц.р., в залі української православної парафії, 200 Комо Парк Булевард, на передмісті Баффало-Чіктоваґа. Початок зустрічі — год. 7-ма вечора.

В програму крім виступу гостей входитиме коротка мистецька частина. Громадський комітет працює під проводом Зенона Боднарського.

У СВІТІ

ВНУК СХІДНЬОНІМЕЦЬКОГО пропагандиста Карля-Едуарда фон Шніцлера, провідного урядового коментатора політичних проблем на телевізії і керівника контроверсійної програми „Чорний канал", призначеної в першу чергу для ведення пропагандивної кампанії проти Західньої Німеччини, 20-річний Фабіян, втік разом з дружиною, громадянкою НДР, на Захід, перепливши Балтицьке море на надувному гумовому човні. Газета „Ню Йорк Сити Трібюн" пише що Фабіян фон Шніцлер не поділяв політичних поглядів свого дідуся і засуджував його ненависницьку телевізійну кампанію, звернену проти західніх демократичних країн, зокрема проти Західньої Німеччини.

КОРЕСПОНДЕНТ АҐЕНТСТВА Ассошіейтед Пресс інформує з Москви, що в Єревані й інших місцевостях Вірменської ССР знову відбуваються масові мітинги, які підтримують вимоги населення самостійної области Нагірного Карабаху, щоб цю область, з переважаючим вірменським населенням, відлучити від Азербайджану і прилучити до Вірменії. У демонстрації, яка відбулася в Єревані під оперним театром 1-го червня ц.р., взяло участь понад 300,000 осіб. Не допомагають всякі адміністративні переміни, засуди, втручання міліції і війська. Очевидно, центральний уряд в Москві міг би справити для вірменів і азербайджанців „криваву купіль" і зліквідувати ребелію у спосіб ліквідації мадярської революції в 1956 році, але Москва на бажає собі розголосу у світі і сьогодні при змінливій ситуації і політиці гласности та перебудови, ледве чи така альтернтива була б корисною для ЦК КПСС. Драстичні заходи будуть вжиті тільки тоді, як існуватиме загроза для імперії, — кажуть політичні спостерігачі.

МОСКОВСЬКУ ВЕРШИННУ зустріч використовували також американські ліві групи, борці за громадянські права і мало активна комуністична партія. Наприклад, Рассел Раднер, який очолює в З'єднаних Стейтах Америки організацію, що змагається за звільнення індіянського активіста Леонарда Пелтіє заявив кореспондентам, що „імперія зла існує на Заході". Раднер приїхав до Москви разом з іншими лівими американцями, щоб бути учасниками і спомагачами совєтської пропаґандивної кампанії проти ЗСА і Заходу взагалі. Як відомо „індіянського активіста" засудили на два доживотні вироки за вбивство двох співробітників ФБІ. Інший „лівак", Тоні Ґонзалєз, заявив, що в ЗСА „нашого голосу ніхто не слухає", тому вони, мовляв, мусіли їхати тисячі миль, щоб сказати своє слово і щоб „цей голос почули представники американської масової інформації".

МІНІСТЕР ОБОРОНИ в ізраїльському уряді Їцак Рабін заявив кореспондентам, що він особисто зустрічався з кількома палестинськими керівниками і впливовими особами на окупованих землях з метою оминути більших зударів і шуканні розв'язки палестинського питання. Він, очевидно, підтримав становище прем'єр-міністра Їцака Шаміра у справі міжнародної конференції, яка, на його думку, не принесе жадної розв'язки, а тільки може загострити ізраїльсько-палестинське питання. Вміжчасі Вілліям Лі, речник Організації Об'єднаних Націй, заявив кореспондентові Ройтерса, що він особисто засуджує побиття цивільних осіб військовиками Ізраїля, які трапляються дуже часто без причини. Рабін, очевидно, заперечив обвинувачення Лі, кажучи, що ізраїльські вояки ніколи з власної ініціятиви не провокують зударів, а тільки обороняються від наступу гуртів арабської молоді, вплив на яку, на його думку, має Палестинська Визвольна Організація Ясіра Арафата.

М. Ґорбачов обвинувачує ЗСА в порушенні прав людини

Москва. — Після того, як президент ЗСА Роналд Реґен після завершення зустрічі на вершинах вилетів з Москви, генеральний секретар Міхаїл Ґорбачов зустрівся з пацифістами з багатьох країн, серед яких переважно були американці, що прибули в совєтську столицю у зв'язку з зустрічею на вершинах.

„Ми не потребуємо порад з приводу того, як провадити свої справи. Нам не потрібні зразки. Нам не треба нічого чужого", — заявив М. Ґорбачов у четвер, 2-го червня на зустрічі з пацифістами. „Проблеми, про які згадав президент Реґен, мають місце, — сказав генеральний секретар про порушення прав людини в СССР. — Але це окремі проблеми. Загальна картина совєтського суспільства цілком інша... Я відповів Президентові, що ми маємо свій власний погляд на дотримання прав людини в його країні".

М. Ґорбачов переконував пацифістів, що кожне суспільство повинно само вибирати свій власний шлях розвитку без всякого вмішування ззовні. Пацифісти були здивовані виявленою до них увагою. „Це державний діяч, якого ми давно чекали", — сказав про генсека каліфорнієць Марті Колман.

Пацифісти зробили генеральному секретареві подарунки — забавки для його внука, светер з емблемою футбольної дружини „Чикаґо Берс", індіянську „люльку миру". Ґорбачов, у свою чергу, поставив автограф на своїй виданій по-англійськи книзі „Перестройка" і попросив передати її індіянинові Леонардові Пелтієрові, який засуджений на довічне ув'язнення за вбивство у 1977 році двох агентів ФБІ. За звільнення Пелтієра з в'язниці бореться Совєтський Союз.

В АМЕРИЦІ

НА АМЕРИКАНСЬКОМУ книжковому ринку появилася книжка Лі Аякоки, голови корпорації Дженерал Моторс п.н. „Токінг стрейт". Книжка появилася у видавництві Бентам Букс і є продовженням його першої і дуже популярної біографії. Співавтором нової книжки є Н.Р. (Сонні) Клайнфілд, репортер „Ню Йорк Таймсу". Цікавою є ця книжка тому що в ній автор описує як екзекутива Крайслер корпорації серйозно застановлялася над тим, щоби за суму 40 біл. дол. перебрати корпорацію Дженерал Моторс.

КОМІСІЯ ФАХІВЦІВ назначена Крайовою Академією Наук гостро скритикувала „відсутність сильного урядового провідництва" в поборюванні хвороби АІДС, яку було вперше виявлено сім років тому. У своєму звіті комісія називає хворобу епідемією, розповсюдження якої й досі не вдалося зупинити. Комісія також твердить, що в дуже скорому часі буде потрібно 1 біл. дол. річно для стримання цієї епідемії.

СЕКРЕТАР СКАРБУ Джеймс Бейкер, перебуваючи в Абіджені, столиці Слонового Берега, на нарадах Африканського банку розвитку, заявив в середу, 1-го червня ц.р., що Вашінґтон є готовий до переговорів в справах задовжень найбідніших народів світу. Дж. Бейкер є першим американським секретарем скарбу, який промовляв на зібранні цього банку. Він зазначив, що всі визнають Африку найменш розвиненим континентом і саме тому пропонується ці можливості.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J.

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year $40.00 6 months $22.00 3 months $12.00
UNA members 1 year $15.00 Change of address $1.00 Make checks or money order payable to: Svoboda

Postmaster: Send address changes to:
... Montgomery Street, Jersey City, N.J. ...
... (201) 434-0807 (201) 434-3036 ...

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається ... коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресований конверт з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00 на півроку $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на: Svoboda

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Признання до брехні

Акуратно тоді, коли у Москві перебували ще президент Реґен з дружиною, школярам ліцеїв, себто середніх шкіл, сказано що вони не будуть складати іспитів з історії на підставі існуючих підручників, бо ті підручники будуть „скореговані". Те саме сказано вихованцям англійської середньої школи, що її відвідала Ненсі Реґен. Замість іспитів з історії мають відбутися у школах „розмови" з учителями на поточні теми. Проголошено це в офіційній „Учительській Ґазеті". Не сказано, коли появляться нові шкільні підручники історії і що саме буде „скореговано", але московський кореспондент „Ню Йорк Таймсу" звертає увагу, що, наприклад, колишнього ідеолога большевизму Бухаріна, який став одною із мільйонів жертв сталінських чисток, не було ні в яких совєтських довідниках чи підручниках а тим часом за Ґорбачова його регабілітували.

Той шкільний розпорядок можна вважати, як один крок гласности вперед, невеличкий, але такий, за яким логічно повинні прийти дальші, поважніші. Це признання до брехні, до пристосування історичних подій до комуністичної доктрини. Абсурд, якого нема ні в одній культурній країні світу. Але вся система в СССР побудована на двох головних фундаментах: брехні і терорі. Коли актуальною була справа заснування американського консуляту у Києві, призначений на той пост американський дипломат відвідав був редакцію „Свободи". Йому показали російську „Большую" Енциклопедію і Українську УРЕ і піддали суґестію, щоб він перевірив у тих обох Енциклопедіях відомі йому події із всесвітньої історії. Він не міг вийти з дива, як можна фальшувати історичні факти і як можна коментувати історичні події крізь призму партійної ідеології.

І тому й теперішнє признання до „помилок" у шкільних підручниках історії треба вважати тільки, як малий проблиск здорового глузду, виключно тільки йому, що після проголошення гасел гласности, „перебудови" не можна надалі продовжувати аж таку яскраву систему забріхання, як вона існує від 1917 року. Відомо, що необхідність переведення реформ по лінії наближення до західної демократії продиктували 1) страхітлива економічна криза в СССР і 2) шукання злагоди з ЗСА, як стрижнем НАТО, щоб можна було переводити реформи без остраху, що вибухне нова війна. Але виключено, щоб тепер з ґрунту перероблено 30 томів другого видання „Большої" російської Енциклопедії і 10 томів УРЕ (перше видання УРЕ мало 17 томів), де всі гасла, або пофальшовані, або пояснені згідно з правилами марксизму. Неможливо, щоб імперія за Ґорбачова призналася до тої найбільшої історичної брехні, як крадіж усього княжого періоду історії України. Від кілька тижнів можна читати в совєтській пресі про „русску" княгиню Ольгу і „русского" князя Володимира. У шкільних підручниках історії можуть добавити прізвища колись проскрибованих і тепер регабілітованих большевицьких вельмож, — вони можуть змінити там оцінку Сталіна і признатися, що Троцького вбив посиланий за ним аж за Атлантійський океан большевицький кат. Але це все стосується внутрішніх подробиць компартії, а не можна застосувати коректури фальшів до признання, що імперію збудовано агресивними воєнними походами, як супроти Української Народної Республіки і країн Кавказу, чи в наслідок договорення з Адольфом Гітлером, як це сталося у відношенні до Литви, Латвії Естонії.

Якщо свободолюбний рух набере сили і в Україні, то може викинуть з Політбюра генсекретаря компартії УССР Щербицького, стовідсоткового яничара. Але його наступник також не зважиться поклика тись на цю точку совєтської конституції, яка визнає за 15 „самостійними" республіками, складовими частинами СССР, право „вплоть до атділєнія". Ані комуністична, ані „демократична" російська імперія не дозволить добровільно на відірвання від „єдиной неділимої" колись вільних і силою поярмлених країн. І тому цей розпорядок про скасування у цьому році в середніх школах СССР іспитів з історії — це малюсінький крок гласности. Але добре, що і цей крок зроблено — на показ своїм громадянам і Заходові.

Ярослав Татомир

ПЕРЕД ВИБОРАМИ

Щоби ми могли справді, не на словах а на ділах, помогти нашому народові, ми мусимо активно увійти у політичне життя ЗСА. Головним кроком у тому напрямку була б наша активна участь у виборах. Покищо: з вийнятком дуже цінних але нечисленних гуртів наших молодих активістів, ми майже не беремо участи в американському політичному житті, стоїмо поза його рамками у вислідї не знаємо і не розуміємо його і це відбирає нам рештки охоти активно включитися у політичне життя ЗСА.

Багато наших громадян оправдує цю нашу політичну пасивність цим, що щоб ми не робили, ми не можемо мати якогось помітного впливу на американську політику, бо ми порівняльно невелика етнічна група, між нами небагато справді багатих людей, засоби масової інформації, які мають велечезний вплив на внутрішню і на зовнішню політику ЗСА є з малими виїмками неприхильні нам і т. п.

Що ми є сьогодні політично безсилою групою в Америці — це прикрий факт. Але коли ми приглянемося цій справі ближче, то побачимо, що ми не маємо майже ніякої політичної ваги у Вашінгтоні перш за все тому, що ми не робимо ніяких організованих зусиль, щоб такий вплив здобути. Можна сказати, що ми є політично безсилими із нашого вибору.

Це що ми є невеликою етнічною групою не оправдує нашої неприсутности у політичному житті ЗСА. Сама чисельність будь-якої етнічної чи іншої групи виборців не є рішальним чинником у політичному житті країни. Політичну вагу цієї чи іншої групи в першу чергу визначує її політичний активізм, політична цілеспрямованість і жертвенність на передвиборчі кампанії, організація політичного „лаббі", тобто апарату, що його завданням є впливати на конгресменів та сенаторів.

Прикладом можуть тут бути жиди, яких є приблизно тільки 2 відсотки населення ЗСА, але які здобули такий величезний вплив на політичне життя, зокрема на закордонну політику Америки, що велика кількість конгресменів та сенаторів респектує багато більше домагання жидівської „лаббі" у Вашінгтоні та ізраїльського уряду як свого власного Президента та Уряду. Було б дуже побажаним, щоб ми познайомилися із деталями прямо фантастичного впливу жидівської меншини на американське політичне життя, щоб щось від жидів навчитися.

У цій статті хочу звернути увагу на величезні політичні можливості, що їх дала б нам організація передвиборчої, а то і перманентної коаліції етнічних груп, які мають подібні як ми завдання та проблеми.

У першу чергу йдеться про етнічні групи, країни яких є поневолені комуністичними режимами. До таких етнічних груп слід зарахувати перш за все: литовців, естонців, латвійців, лотишів, білорусів, хорватів, кубинців, камбоджців, мадярів, поляків, росіян і.т.д. Варто прослідити теж можливості політичної коаліції з етнічною австрійською групою, німецькою, з великою і активною муринською етнічною групою, з американцями арабського походження, і.т.д. Дуже помічним і конечними при намаганнях організувати таку широку політичну коаліцію були б етнографічно-статистичні праці, які показували б чисельність даних етнічних груп, їх розміщення в ЗСА і.т.д., а теж праці, які давали б дані про політичну орієнтацію груп, про їхні організації і.т.п.

Змонтування і втримання такої широкої політичної коаліції не було б, очевидно, легкою справою. Така політична коаліція мусіла б базуватися на широкій і компромісовій плятформі, яка була б сприємлива для усіх груп, що у ній брали б участь і давали б усім їм якісь політичні користі.

Є очевидним, що будування такої політичної коаліції вимагало б людей високого калібру, не тільки високоідейних але теж високоінтеліґентних, людей із широким світоглядом, із вродженими дипломатичними здібностями та із добрим знанням і зрозумінням американської демократичної системи і американської політичної машини, і людей, які, водночас, зуміли б піднестися понад усякі вузько-партійні, групові і расові пересуди та упередження. Такі одиниці є у ґуртах наших політичних активістів молодших поколінь, у гуртах, що вже частинно увійшли в американське політичне життя, беруть активну участь у передвиборчих кампаніях, співпратюють з іншими етнічними групами і.т.п.

У додатку до високої якости працівників, наш активний вхід в американське політичне життя вимагав би теж поважних фондів: для розбудови українського інформаційного чи „лаббі" — бюра, для фінансової передвиборчої допомоги прихильним нам кандидатам до Конгресу та Сенату і.т.п. У зв'язку з цим конечно, щоб тими справами зацікавилися ми усі і наші організації та товариства.

Прийшов час, щоби українська іміграція у ЗСА, яка може похвалитися добрими досягненнями в багатьох ділянках, зробила ще один великий крок — активно увійшла в американське політичне життя.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про жіноче завзяття

Ще не так дуже давно жіночу вдачу утотожнювали із химерністю, фізичною крихітністю, із непевністю і змінливістю поглядів. Може справді так було воно „колись", — але напевно не так є сьогодні, коли жінка постійно і на кожному кроці виказує, що вона має фізичну і психічну силу і то часто куди більшу, як не один мужчина. Та ж тепер маємо сотні жінок, які працюють професійно, а поруч із цим виконують дальше свої родинні обов'язки, як дружини і матері, що вимагає не абиякої енергії і сили, а при цьому і психічної напруги таки кожного дня.

І саме у цих дивних теперішніх обставинах можна завважити скільки можуть зробити жінки, коли у них завзяття і бажання виконати поставлені собі завдання. Це магічне слово „мушу" вміє в різних випадках перемогти усі перепони, всі труднощі, що їх кладе сьогоднішнє життя.

Ось доказ такого жіночого завзяття; де „мушу" було кличем протягом довгих років, мали ми у нашому близькому довкіллі. Витривалість і завзяття показала нам жінка, яка вже десятки років дбає про це, що у зовнішньому вигляді незвичайно важливе, а це про нашу зачіску. Вже давно я завважила; що Джоен завжди біля свого робочого стола у „сальоні краси" має велику торбу, з якої визирають зшитки та скрипти, а коли інші її товаришки праці у вільних хвилинах займалися розмовами і сплітку ванням про клієнток, Джоен сідала оподалік із книжкою в руках. На мої запити розповіла, що вечорами ходить до коледжу, який без уваги на ніщо хоче закінчити. А це — „без уваги на ніщо" було справді оправдане.

Джоен вийшла із великої ірляндської родини. Батьки її уважали, що освіту треба дати лише хлопцям, а дівчатам вистачить середня школа і подружжя. Тож зараз після закінчення школи Джоен „видали замуж" за старшого роками від неї, ірляндця. Скоро прийшло двоє дітей, а там постійні непорозуміння, пиятцтво мужа і розвід. Молоденька Джоен опинилася сама з малими дітьми і потребою заробітку, який здобула вивчивши як робити гарну зачіску. Всі вважали, що так має вже проходити її життя. Але не Джоен.

Коли діти підросли, вона вирішила, що „покаже їм, що вона може і що вона зробить" — і записалася на вечірні курси до коледжу. Родина уважала її „дурною", закидувала, що відбирає дітям „хліб з уст", але Джоен зі завзяттям студіювала вечорами, працюючи цілий день. Вісім років вела таке „подвійне життя" аж закінчила коледж. Уміжчасі знайшла кращого друга життя, що мав повне зрозуміння для її завзяття і з його заохотою порішила далі студіювати вибравши правничі науки. Знову кожний вечір спішила на виклади, знову кожної майже ночі сиділа довгі години над книжками, а поруч цього виконувала обов'язки дружини, матері і господині та цілоденну працю. Треба справді не абиякого завзяття, щоб все це витримати і це вже не в молодому віці та з браком загальної освіти.

Але „мус", як кажуть, — великий пан і цієї неділі, 5-го червня, Джоен градуює із правничого факультету, після повних 14 років науки та вже з новими плянами — допомагати таким, як вона жінкам, але тепер, як адвокат.

Вона повна ентузіязму, хоча цей останній рік був особліво для неї важкий: смерть батька, весілля дочки, зміна хати, а при тому всьому закінчення 50 років життя. Тому ми є повні подиву для цієї жінки, її завзяття і перемоги над усіми перешкодами, що їх треба було побороти.

Ми розповіли нашим читачам правдиву історію, що її довелося нам спостерігати так сказати „із першої руки". Але ми певні, що таких тепер багато і багато також серед українських жінок. Ось саме закінчила студії наша молода пластова подруга, що хоча у кращих особистих обставинах, але не менше завзято студіювала, маючи вже „дорослі діти", щоб здобути професію.

Хай усі вони радіють тепер своїм особистим тріюмфом, що зуміли побороти всі перешкоди, сказавши собі: я „мушу", я „зроблю!"

О—КА

ЧОРНОБИЛЬ — НАША СПІЛЬНА БІДА

(Інтерв'ю два роки по тому...)

II.

Друга категорія, це ті, хто працював на реконструкції зруйнованого бльоку і на прибиранні території. Природно, власті обмежились суто декоративними заходами захисту цих людей. Частина з них вже померла від гострої проміневої хвороби та інших вражень, наприклад, від запалення легенів чи несподіваної виразки шлунку. Таких, мабуть, близько 800-1,000. Решта з цієї групи, маючи хронічну промінєву хворобу достатньо високої інтенсивности помирає вже зараз. І їх близько 3-ох тисяч. Більшість з них українці. Москва, віддавши розпорядження про експеримент на українській АЕС, запропонувала Києву ліквідувати його наслідки переважно трудовими ресурсами республіки.

Третя категорія. Це жителі найближчих до АЕС районів, яких не евакуювали своєчасно. Таких 80-100,000 Їхні проміневі пошкодження трохи менші і рівномірніше розподілені в часі. Їхня загибель настане в різний час в залежності від індивідуальної радіоактивности кожного окремого організму. Думаю, з цієї групи мало хто помре своєю смертю.

Четверта група. Смуга Києва. Це 100-140 км. від АЕС. Японці, які глибоко засекретили свою сумну статистику навіть від американців, дали дуже невтішну прогнозу. Масовий канцероген жителів цієї смуги розпочнеться через вісім років після аварії. Кожний шестий киянин помре передчасно. Етіологія захворувань в наслідок іонізаційних пошкоджень буде найрізноманітнішою. Уже сьогодні є наочним підтвердженням такого жахливого передбачення. Я, наприклад, втратив уже двох своїх знайомих відносно молодого віку. Вони померли від рака крови, левкемії. Киян взагалі важко не впізнати де б вони не були — по блідості облич. Частина з них, щоправда, призвичаїлася до умов постійно підвищеного радіяційного фону, чи просто забули, що колись почували себе краще, забули, що то є почувати себе дійсно добре. Проте більшість вже ж таки нездужає серйозно. Відчувається підвищена втома. Відчувається потреба у більш тривалому сні для нервового поновлення. Деякі, навпаки, виснажені безсонням. Притаманний багатьом стан розкиданости, неуважности. Зосередження вимагає спеціяльних зусиль. Постійно запалені лімфатичні залозки. Згідно з неофіційною статистикою, захворюваність інфекційними хворобами серед київських дітей зросла у приблизно 10 разів. Онакологічні відділи переповнені. Працівники обрядових контор кажуть, що доводиться ховати в два-три рази більше людей, ніж до атомової аварії. Тільки нещодавно „Мінздрав" УССР дозволив лікарям офіційно фіксувати деякі радіяційні пошкодження, наприклад, печінка. Але соціяльні служби не визнають за собою обов'язку вплачувати допомогу потерпілим, оскільки це додатковий канал розсекречення статистичної інформації.

Нарешті, п'ята категорія. Жителі зони в радіюсі до 500-600 км. Згідно із заключенням американського доктора Ґейла, серед жителів таких районів буде 3 відс. смертей в наслідок канцеру „чорнобильської" етіології. Спроби совєтського офіціозу спростувати цей невтішний прогноз виглядали вкрай незграбними. Таким чином, перебільшена спочатку цифра у 20-40,000 жертв, названа на Заході, зчасом виявиться мізерною порівняно з правдивими маштабами радіологічного знищення населення України. За моїми приблизними підрахунками Чорнобильська катастрофа вкоротить віку (а головне приречe на страдницьку смерть) одному мільйонові жителів України. Віддалені ж наслідки для нації не візьметься передбачити ніхто.

К.: Якої ви думки про причини аварії?

А.: Аналізуючи тільки офіційну інформацію, не важко дійти висновку: на 4-му реакторі на прикінці квітня 1986 року почався вельми небезпечний, ризикований експеримент. Вивчалася поведінка реактора в аварійних режимах, моделюючих припинення зовнішнього постачання електрики. Як відомо, експериментаторами було наказано відключити захисну автоматику, яка подібні експерименти унеможливлює — бльокуванням небезпечних дій операторів. Хто конкретно санкціонував такий наднебезпечний режим — досі таємниця. Але про таке команда могла надійти тільки з Москви, ймовірно через Міністерство атомної енерґетики СССР. Україні досі заборонено мати свій відповідник цього міністерства. Саме по собі вивчення поведінки реактора в аварійних режимах необхідне. Та чому для цього була оборона саме АЕС, найближча до столиці України? Це питання залишається відкритим. Якою б не була правдива відповідь, навіть, якщо таке не вчинено навмисне, все одно то був акт, опосередкований акт, страшного злочину проти українського народу. І цей злочин на совісті офіційної Москви та її посадженців у Києві. Адже саме вони дозволяють авантюристам, чи то гірше, негідникам з Московського Атоменерго перетворювати Україну на територію з найвищою в СССР концентрацією потенційних ядерних вибухів, якими є недосконалі совєтські АЕС з безвідповідальним і погано навченим персоналом.

К.: Яке ставлення до цієї політики в Україні? Які взагалі соціяльні наслідки Чорнобиля у нас на батьківщині?

А.: Сьогодні передова українська інтелігенція вже більше не приховує свого обурення злочинною некомпетентністю Московського Атоменерго та безпомічністю властей республіки: В українській пресі неодноразово вже звучала критика на ці адреси, здебільшого з боку письменників. Пробують проявляти екологічну стурбованість й деякі партійні керівники. Так, Федір Моргун, перший секретар Полтавського обкому КПУ, відкрито виступив

(Закінчення на стор. 4)

Оксана Пахльовська

Моя земля. Ти — очі, повні сліз.
Ти — трав гірких повільне проростання.
Хто ж знав,
хто ж знав,
що їдемо ми впліс
грибн збирати вже — востаннє!

Двадцятий вік створив свою чуму.
Біда полям, і озеру, і плесу.
Хто скаже нам — куди!
Хто скаже нам — чому
І крізь які терни лягли шляхи прогресу!

Ліси мої, хто ж вас убереже!
Чи ж є у вас тепер
хоч неба синій клапоть!
Що людству залишається! Невже —
обнятися з лелеками і плакать!

(„Літературна Україна", 10-го березня 1988)

Теодор Мацьків

У 50-ліття останньої матури клясичного типу в Академічній Гімназії

(1938 - 1988)

....Роки! А їх лічить так важко,
Так тужно, аж серце болить!
Летять вони якось химерно,
Даремний труд їх зупинить..."
(„Зустріч", Т.М. Грицай)

II.

І хоч важко мені докладно пригадати всі імена, принайменше подаю точні прізвища. Ось вони: Юрій Бабин згинув від куль ґестапівців, Юрій Бабій — доля його мені невідома, Роман Байтала помер кілька місяців по матурі на туберкольозу, Роман Балдис учителює на рідних землях, Роман Банах закінчив медичні студії, д-р медицини й є головним лікарем однієї з поліклінік у Львові, Константин Бень переживши щасливо полон у Німеччині прибув до ЗСА, де закінчив студії і працює у своїй професії у Вашінґтоні, Ераст Бурачинський закінчив медичні студії, д-р медицини, провадить практику в Чикаґо, Степан Витвицький — доля невідома, Богдан Гордон закінчив студії і завідує публіцистичним відділом Бібліотеки Академії Наук УССР, Евген Ґумовський — доля невідома, Степан Галапач пропав без вісти, Юрій Гвоздецький закінчив медичні студії, д-р медицини, і працює лікарем у Торонто, Юрій Дицьо закінчив медичні студії, д-р медицини, провадить лікарську практику в Люїстон, Мейн, Володимир Каленюк — невідомо, що з ним сталося, Юрій Кекіш закінчив студії з хемії, осягнув ступінь маґістра в університеті в Мадріді і працює хеміком у Чикаґо і має кільканадцять патентів, Роман Корець — доля його невідома, Володимир Кордуба помер після війни, Володимир Крупка — доля його невідома, Ярослав Лагошняк учителює на рідних землях, Теодор Лобав закінчив студії з економії у Фрайбурзі і вчить економію в ЗСА, Святослав Ляляк — доля невідома, Теодор Мацьків закінчив історію і славістику в університеті у Франкфурті, де отримав ступінь д-ра філософії професором стейтового університету в Акроні, Огайо, Зеновій Мельничин має перебувати в ЗСА, Ярослав Новаківський, закінчивши політехніку, є головним архітектом у Львові, Володимир Осташевський згинув в останньому дні війни, Евген Пеленьо правдоподібно живе в Україні, Володимир Раковський живе правдоподібно в Канаді, Михайло Рудний — доля його невідома, Володимир Самарик пропав без вісти, Іван Терешків закінчив Педагогічний Інститут у Львові й є директором школи на Лугах, Івано-Франківської области, Святослав Цибрух живе в ЗСА, Орест Чорнєга, голова нашої кляси, почав правничі студії, але в 1940 році його розстріляло НКВД, Михайло Шебець, перебувши всі страхіття війни, спершу виемігрував до Англії, а опісля до Торонто, де помер в 1984 році, Ігор Шпитковський закінчив політехніку і працює інженером у Черкасах, Антін Шутка, переживши щасливо німецький концентраційний табір, закінчив політехніку в Браншвайґу, а прибувши до Філядельфії продовжував там свої студії з біохемії, де здобув ступінь д-ра філософії і є професором університету в Дітройті.

Назагал у нашій клясі переважали сини священиків, львівських міщан та урядовців, мало було синів господарів (всього сім). Усіх нас лучила не тільки шкільна лавка, яка вирівнювала соціяльне походження. Нас зрівнював не тільки шкільний однострій, але передусім рідна мова, наша церква та спільна ідея — тобто боротьба за кращу долю українського народу. Не було у нас ні національних, ні расових, ні партійних різниць.

Кожний з нас розумів, що життя не „мати" і що тільки солідною працею можна буде чогось добитися у житті та сповнити свій обов'язок супроти себе самого, супроти своїх батьків, а передусім супроти свого народу, з якого ми вийшли. Тому всі ми в міру своїх здібностей училися і над собою працювали.

Немає найменшого сумніву, що Академічна Гімназія відіграла в Галичині визначну ролю. Вже в початках її існування треба дошукуватися перших кроків національного відродження Західної України, що спочатку була під сильним польським, а опісля під таким же російським впливом. Наприклад, перший директор Академічної Гімназії о. Василь Ільницький (1867-1895) мав більше труднощів з боку таких своїх москвофілів відносно впровадження української мови, як від чужих. Академічна Гімназія причинилася не тільки до національного відродження, але була теж поважним джерелом та осередком духового і літературного життя у Галичині, зберігала культурний дорібок попередніх поколінь, виховувала цілі покоління, давала для всіми забутої Галичини не тільки освіту, але передусім ідейну провідну верству, цим сповнивши свою історичну місію та виконавши величезну, неоцінену працю.

Минає час! Не раз нам здається, що так недавно ми ходили по шкільному подвір'ю, повторяли греку чи латину перед „годиною", сиділи в лавках у клясі, здається нам неначе ми здавали попереднього року матуру клясичного типу, а тим часом це було справді давно! Роки проходять. Їх щораз то більше і більше...

ЗВЕРНЕННЯ

БРАТСТВА ІМ. МИТРОПОЛИТА В. ЛИПКІВСЬКОГО

У кінці 1987 року В-во „Смолоскип" випустило в світ документальну історію Української Православної Церкви XX століття на Україні п. н. „Мартирологія Українських Церков; Українська Православна Церква, Том І". Це є 1200-сторінкова книга, яка, виключно документами, показує відродження, життя і знищення УАПЦ під Москвою у 1920-их роках; під німцями у 1940-их роках та про стан її у сьогоднішній Україні.

Усвідомлюючи, що пам'ять на окупованій Україні про вільну Українську Автокефальну Православну Церкву за останніх 60 років значно занепала, було видруковано спеціяльний наклад „Мартирології" для пересилання її в Україну. Віримо, що початкові голоси домагання Української Автокефальної Православної Церкви, окремої від російської, будуть поширюватися і зміцнюватись.

Щоб боротьба за незалежну Українську Православну Церкву могла знайти підтримку Заходу, Захід повинен про таку Церкву знати, знати про її суто українську окремішність та про її брутальне знищення Москвою. На жаль, сьогодні ми не маємо що запропонувати англомовному читачеві про історію УАПЦеркви. Існує дуже шкідлива прогалина в історіографії про нашу Церкву англійською мовою. Навіть люди доброї волі, у боротьбі з московським імперіялізмом, не зараховують УАПЦ до жертв того імперіялізму, бо не знають про неї. Також наші англомовні нащадки не мають з чого пізнати історію своєї Церкви. Важливість мати нашу історію у мові західнього світу є така очевидна, що її неможливо перебільшити.

З виходом у світ вищезгаданої „Мартирології" ми маємо нагоду заповнити існуючу прогалину. Треба видати її англійською мовою. З цією метою Братство ім. Митрополита В. Липківського звертається до української спільноти за пожертвами на англомовне видання документальної історії Української Православної Церкви. Завдяки вийнятковій нагоді сьогодні ми можемо осягнути намічену мету лише за приблизно 15,000 дол. Кожний день без корисної для нас англомовної літератури є для нас втраченим. Просимо слати ваші від податку звільнені пожертви на адресу: Bratstvo, P. O. Box 359, Cabin John, Md 20818.

Кожний жертводавець отримає посвідку з потвердженням про неоподаткованість пожертви.

О. Яремко, голова
інж. В. Кохно, секретар

Комунікат

(Закінчення зі стор. 1)

СССР і не осягне повної державної суверенности, з владою, вибраною народом, яка працюватиме для українського народу, а не для московського центру.

XI ВЗУН широко обговорив завдання, можливості і різнородні труднощі та недомагання в житті української спільноти поза межами України. Зокрема наголошено вагу і значення Українських Церков в житті спільноти, які разом з організованою громадою в крайових і світових надбудовах спільно відзначують ювілей 1000-ліття християнства в Україні.

XI ВЗУН розглянув ситуацію в світі та ствердив, що тривкий мир може бути забезпечений тільки при умові, що намагання українського і багатьох інших поневолених народів здобути державну суверенність і незалежність від московського центру знайдуть зрозуміння в цілому світі.

„Ми не очікуємо, щоб західній світ визволив український нарід. Ні! Ми це зробимо в спільному фронті з іншими поневоленими народами в боротьбі з Москвою! Але не перешкоджайте нам в тих зусиллях! Не скріплюйте своєю короткозорою політикою московського центру, який поневолює Україну і інші народи сходу Европи" сказав голова ПУН М. Плав'юк.

XI ВЗУН ствердив тісну співпрацю різних Формацій Українського Націоналістичного Руху (Організації Українських Націоналістів, Ідеологічно Споріднених Націоналістичних Організацій), точно окреслив ролю і завдання на черговий етап і вибрав керівні органи ОУН під проводом М. Плав'юка, вже втрете вибраного головою Проводу Українських Націоналістів.

Президія XI Великого Збору Українських Націоналістів

26-го травня 1988 року.

ПРЕДСТАВНИК МІНІСТЕРСТВА закордонних справ Норвегії повідомив, що молодий летун з Гамбурга Андреас Соммер два рази, в суботу й неділю, 28-го і 29-го травня ц.р., порушив повітряний кордон Совєтського Союзу в районі Кольського півострова. В суботу Соммер перебував 20 хвилин над совєтською територією. Порушення кордону було зроблене мабуть зумисно у першу річницю перелету кордону і приземлення на Червоній площі іншим молодим летуном Матіясом Рустом, випадок із приземленням якого викликав чималий скандал в Кремлі.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ УКРАДИ В ДІТРОЙТІ

Нова управа УАКРади (зліва у першому ряді): С. Жуковська, інж. Б. Петріна — голова Контрольної комісії, гість Є. Стахів, З. Василькевич — голова Відділу, мгр Р. Диґдало — заступник голови К. Кучер — секретар. В другому ряді зліва: Йосиф Бенцик П. Семеген, Я. Базюк, Д. Федорко — референт фінансів і збірок, М. Березовський, Л. Татух, Р. Лазарчук — секретар листів, д-р Я. Березовський — екзекутивний заступник голови С. Білий, О. Бігун, М. Хрін — голова референтури Оборони Людських Прав в Україні і Й. Постоловський — скарбник.

Відкриваючи Загальні збори, які відбулись 25-го березня ц.р., голова уступаючої управи Зенон Василькевич привітав присутніх, а зокрема гостя, заступника голови Центральної управи УАКРади Євгена Стахова. Після вшанування пам'яті померших членів управи, ствердження правосильности та устійнення порядку нарад, вибрано президію Зборів в складі: З. Василькевич — голова, Ксеня Кучер — секретар, Є. Стахів — почесний член. Протокол з попередніх Загальних зборів відчитала К. Кучер.

Звітування з більш як однорічної минулої каденції розпочав голова Відділу З. Василькевич. Праця Відділу велась в трьох головних ділянках: а) історичні відзначення та імпрези, б) сучасні події, в) зовнішні зв'язки. Першою з історичних імпрез було відзначення Року українського воїна в листопаді 1986 р., на яке прибув та виголосив багату історичним змістом промову президент СКВУ Петро Саварин. В 1987 р. переведено відзначення Листопадових роковин з доповіддю мгра Ігоря Федоровича, а в січні 1988 р. відзначення 70 роковин самостійности і соборности української держави з головною доповіддю Надії Світличної.

У своїй щоденній праці Відділ підтримував наші щоденні парафіяльні та українознавчі суботні школи, наші радіопередачі, пресу та курси української мови у Вейн університеті. В жовтні минулого року Відділ подбав, щоб гідно прийняти в нашому місті довголітнього страдника совєтських тюрем і ГУЛагу Данила Шумука.

Три представники нашого Відділу ввійшли в склад дітройтського метрополітального Комітету Тисячоліття.

На зовнішньому полі Відділ висилав делегатів з нагоди приїзду до Дітройту президента Р. Реґена, 24-го вересня 1986 р. назустріч зі секретарями закордонних справ ЗСА і Канади Дж. Шулцом і К. Клярком з нагоди їхнього приїзду на Міжнародний фестиваль Свободи 2-го липня 1987 р. Наш Відділ веде розмови з місцевим відділом польсько-американського конгресу та американсько-жидівського комітету. Ці розмови та зустрічі мають виразно визначену мету: не шадити труду, щоб горе відносин між цими народами в минулому не повторилося в майбутньому. Щорічно влаштовується спільне вшанування пам'яті багатомільйонових жертв цих трьох народів під час Другої світової війни. Відділ влаштовує теж зустрічі нашої громади з головою Т-ва єврейсько-українських зв'язків в Ізраїлі Я. Сусленським. Вісті про цю працю на зовнішньому полі поміщувала місцева преса, телевізія та радіо.

Референт фінансів та збірки громадського фонду Дмитро Федорко подав, що у звітовому часі датки від окремих громадян та від 15-ти організацій і установ досягнули 8,883 дол. З цього на СКВУ* 4,520, а на УАКР 4,363 дол. У справі цих збірок розіслано у звітовому часі 1,520 листів.

Скарбник Йосиф Постоловський подав докладні відомості про важливіші доходові та розходові цифри. Секретар листування Р. Лазарчук писав листи в зв'язку з підготовою та переведенням імпрез, зустрічей та збіркових акцій.

Звіт з багатогранної праці комісії Оборони Людських Прав в Україні подав її голова М. Хрін. Комісія перевела відзначення Дня Політв'язня в СССР в 1986-87 рр., першої річниці катастрофи в Чорнобилі та Панахиду в 40-ий день смерти А. Марченка. При співпраці з іншими організаціями нашої громади відзначено День Українського Політв'язня в СССР.

Представники комісії брали участь в міжетнічних імпрезах і зустрічах: День латвійських ветеранів, День балтійських республік та бенкет польської організації „Помост". На доповідях І. Лофтуса, А. Раєна і д-ра Р. Гільберга в жидівських осередках нашого міста представники комісії боронили нашу правду.

Комісія писала листи протесту до фірми Крайслера проти фільму „Втеча зі Собібору". Писала листи до нашого уряду, сенаторів, конгресменів з проханням стати в обороні В. Чорновола, І. Геля та Р. Шухевича.

М. Хрін висловив признання за визначну і незаступиму участь у цій праці, в зустрічах з представниками преси та телевізії, в полагоджуванні правних проблем, мовних перекладів та доповідей д-рові прав Я. Березовському, заступникові голови нашого Відділу УАКР.

Голова Контрольної Комісії інж. В. Петріна висловив признання цілій управі за її працю, а зокрема референтурі Оборони Людських Прав в Україні, фінансів, збірок та книговедення і референтці зовнішніх зв'язків Е. Запорожець, що була вибрана комітетом 150-ліття стейту Мишиген, як одна зі 150 найбільш визначних своєю багатогранною і жертвенною громадською працею жінок нашого стейту. Загальні збори вповні підтримали ці поручення Контрольної Комісії.

Після уділення абсолюторії уступаючій управі голова Номінаційної комісії мгр Р. Диґдало відчитала листу кандидатів до нової управи, яку прийнято одноголосно.

Нововибраний голова З. Василькевич подякував за довір'я та попросив до слова гостя Є. Стахова. Гість із централі коротко насвітлив біжучі політичні події в світі, в СССР і поневоленій Україні, які вимагають від нас більш ніж будь-коли, одного представництва нашої громади в ЗСА. Переговори в цій справі між трьома частинами колишнього УККА продовжуються. Доповідач вичерпно розказав про ці переговори, про будуюче посередництво Владики Василя Лостена та про об'єктивні і влучні пропозиції представників „нейтральних" організацій. На жаль, ті самі однопартійні настанови, які довели до триподілу на конгресі в 1980 р., дальше загороджують шлях до згоди.

Після закінчення Загальних зборів дружні розмови продовжувалися при каві та солодкому.

Р. Л.

В. Варварів на побережжі Тихого океану

В. Варварів (четверта справа) з Управою Українського Мистецького Центру в Лос Анджелесі.

Українські громади середньої і західньої Америки, у порівнянні до скупчення українського організованого життя на сході, це немов би Давид і Голіят. Остаточно всякого роду мистецькі сили як музичні, театральні і науково-літературні чи інші таланти мало коли включають у свій плян наш далекий захід. Українські нечисленні громади заходу є дуже часто змушені надягати на місцевих одиниць, які до певної міри задовольняють потреби поодиноких громад. Час від часу, одначе, маленьке чудо станеться: коли деякі митці у свої поїздки включають західне побережжя Америки. Одним з цих „чуд" був дуже приємною несподіванкою — приїзд мисткині Вікторії Варварів. Вона зі своєю виставкою загостила до Лос Анджелесу, Каліф., під час вчасної весняної пори від 27-го лютого до 6-го березня. Завдяки Українському Центрові Мистецтва в Лос Анджелесі, громадяни південної Каліфорнії мали змогу насолоджуватися творчістю цієї надзвичайно талановитої людини.

Молода мисткиня, хоч і народилася в Ню Йорку, є доказом того, що вона вихована в глибокій любові до всього, що рідне, українське. Вона дуже ефективно віддзеркалює це у своїх творах. Глядачі різноманітного заінтересування знаходять задоволення і запримічують це, бо тематикою її праці є все чисто українського характеру. Вікторія спеціялізується в багатьох галузях мистецтва, а саме: мозаїка, малювання образів, графіка-дереворіз, камінна скульптура, кераміка тощо.

Мистецька виставка праць Вікторії Варварів відбулася у приміщенні Центру Українського Мистецтва. Для багатьох учасників це було першістю, бо спосіб малювання на склі і шовку дотепер був тільки в уяві. Вікторія одна з рідких мисткинь, що вживає т. зв. Reverse Glass Painting" процес або спосіб, бо це дуже вимагаюче, щоб зі зворотної сторони скла малюнок вийшов так, як це було заплянововано. В репертуарі на тлі скла є бандура, бандуристи, церкви, квіти, звірята, людські постаті і т.п. Майже кожний глядач завважає подібність стилю до Пікаса.

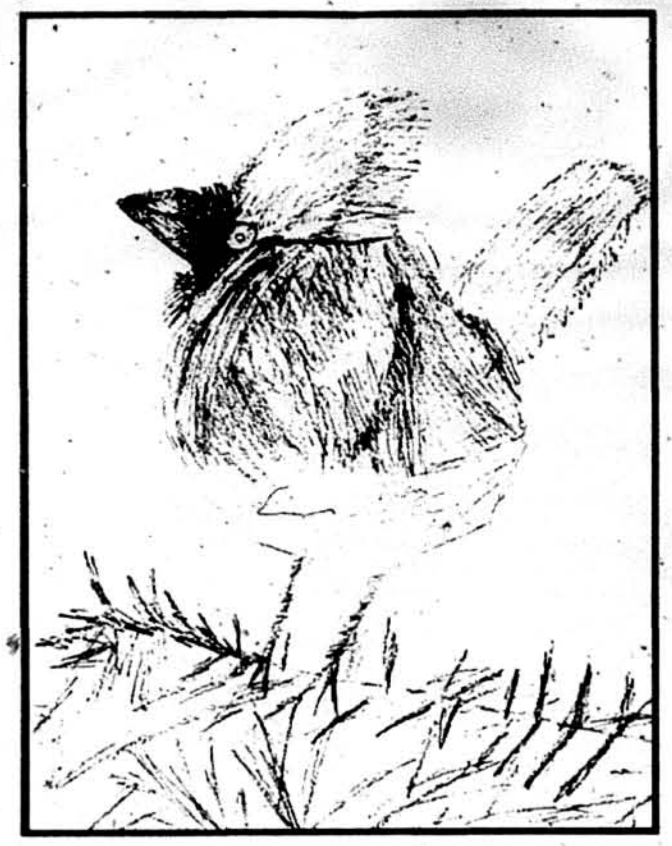
Малювання на шовку це зовсім інше. Глядач відходить із враженням, яке нагадує „Безпочатковість, Безпросторність і Безкінцевість", але можна також знайти квіти, звірят і людей. Проєкти взорів на шовку виявилися досить практичними. Взори Вікторії часто появляються на шовкових шальках, подушках, кімоно і кафтанах у крамницях Saks Fifth Avenue, I. Magnin і інших. Праці Вікторії є також у визначних колекціях баронеси Марі-Гелен де Ротчайлд, М. Християни Пужо і інших. Молода мисткиня Вікторія Варварів почала вищу освіту з мистецької дисципліни при Мерімавнт коледжі і Вирджінії. Опісля продовжувала свої студії при Національній Академії в Парижі. Тут вона поглибила знання з мозаїки, скульптури і малювання. За мозаїчну скульптуру „Куклу" була нагороджена золотою медалею з поміж 3,000 творів. Після завершення ступення магістра з естетики далі студіювала і в 1984 р. її тяжка праця увінчалася докторатом. Мала нагоду перебувати у визначніших мистецьких центрах Европи, де придбала признання від мистецької громади. Вся українська суспільність радіє і гордиться досягненнями нашої молодої мисткині. Короткий побут Вікторії Варварів у Лос Анджелесі залишиться надзвичайною приємністю у всіх назавжди.

Олександер Рівний

Виставка Школи рисування і малювання

Катерина Антонович відійшла у вічність 22-го лютого 1975 року, але її душа, тепло та надхнення далі між нами. Школа, заснована нею 1952 року при Українському Народному Домі у Вінніпегу провадить працю під назвою своєї засновниці вже 36-ий рік. Кульмінацією року навчання Школи рисування і малювання ім. Катерини Антонович є виставка праць учнів, яка тривала від 15-го до 22-го травня ц.р. в залі Осередку української культури й освіти. Під час відкриття відбулося вручення стипендії із студійного фонду ім. Катерини Антонович. Ця стипендія призначена для учня або учениці Школи рисування який/яка продовжує студії мистецтва в університеті.

Катерина із Серебрякових Антонович народилася у Харкові 23-го жовтня 1887 року. Після чотирьох років студій у Петербурзькому медичному інституті повернулася до першої любови — мистецтва, і закінчила студії в Київській академії мистецтва під керівництвом Василя Кричевського і Михайла Бойчука. Була активна як член Революційної української партії (РУП). Одружилася з Дмитром Антоновичем зі славної родини Антоновичів. Дмитро Антонович — історик мистецтва і театру, автор багатьох наукових праць та видатний політичний діяч (один із засновників РУП). Катерина Антонович продовжувала свою мистецьку діяльність, а також працювала на громадській ниві, наприклад у

Брайс Кушнір (8 років) - олівець

школах та між глухонімими. 1923 року родина Антоновичів поселилася в Празі, де мисткиня студіювала в Українському Вільному Університеті та в Українській Студії Мистецтва. Від 1927 до 1944 року працювала при Музеї Визвольної Боротьби. Також була активною в українських організаціях (Український жіночий союз) і десять років була директоркою українського сиротинця. Видавала дитячий журнал „Нашим дітям" та виставляла свої картини у Празі, Берліні та Римі. Дмитро Антонович помер 1945 року. Його вдова переїхала до Вінніпегу 1949 року до своєї дочки і її родини. В Канаді продовжувала мистецьку працю, виставляючи свої твори по містах Канади та Америки.

Писала статті до української преси та видала свої спомини. Поєднуючи свою любов до дітей та мистецтва, 1952 року заснувала школу рисування та малювання, яку провадила при Українському Народному Домі до смерти. Опісля керму школи перебрала довголітня учениця покійної, сама мистець і помічниця в школі Марійка Онуфрійчук-Сокульська. Марійка Сокульська закінчила студії мистецтва та педагогіки у Манітобському університеті та десять літ вчила мистецтво в державних школах. Продовжує малювати і бере участь у мистецькому житті Манітоби, виставляючи свої картини в ґалеріях Леонард Марко, в осередку, на виставках Товариства мистців Манітоби. Також виставляла в ґалерії в Калґарі, Алберта. Від 1986 року оформляє обкладинки книжок та різдвяні картки для Т-ва Волинь. Картини Марійки Сокульської можна також купити або позичити в крамниці Вінніпезької ґалерії мистецтва. Рецензенти Вінніпезької Фрі Прес постійно позитивно описують та подивляють її картини на виставках. „...Чудово виконані... чарівні... унікальний мистець...нагадує світ казок...". Вона є членом і в управі КАРФАК (Канадська рада мистецтв). Кілька років допомагала у школі інша учениця Катерини Антонович, Галя Арсенич Столяр, також мисткиня. За свої довгі роки школа випустила ряд здібних і загальновідомих мистців: сл. п. Ліда Оброца (малярка і декораторка), Христина Кудрик (малярка), Ярема Шулякевич (архітект), Таня Муренко, Ждан Рудницький (малярі), Надія Буртняк (малярка), Богдана Башук (директор української радіо програми СКДжС), Сильвія Мулик-Луцик, Леся Качор-Гаврилюк, Дарія Зельська-Даревич (мистецтвознавець, кераміка), Богдан Бершлей (учитель мистецтва). Продовжують свої студії мистецтва в університеті Михайло Михайлишин, Михайло Заяць (архітектура), Тома Шапут, Катруся Столяр (текстиль, мода).

Під керівництвом Марійки Онуфрійчук-Сокульської учні зустрічаються увечорі на три години раз на тиждень. Не тільки рисують олівцем та малюють пензлем. Вивчають різні техніки — акварель, акриліка, лінорит, різьба в міді, паперова скульптура, монотип, портрет, аплікація, мозаїка. На виставці кінця року видно не тільки поступ кожного учня, але також природний талан щирого, нестриманого дитячого серця. Та навчання не обмежене до дітей, дорослим учням раді. Наприклад, одна мама, яка довозила свою дитину, замість чекати, рішила сама вчитися. З великим успіхом і задоволенням виставляла свої мистецькі спроби.

На студійний фонд ім. К. Антонович можна складати пожертви або в директорки школи, або в кредитовій кооперативі „Карпатія" на конто 2489-01.

О. Т.

В Ню Йорку...

(Закінчення зі стор. 1)

характеру майбутньої ширшої діяльности музею в новому великому будинку. Музей відвідує багато шкіл: у минулому році було 50 шкільних груп, у березні-квітні цього року - 15 груп школярів.

Фотографіями з архіву музею користуються українські й американські установи. Недавно станція телебачення в Ню Йорку позичила фотографії знищених в Україні церков і священиків, що загинули в совєтських тюрмах і таборах примусової праці.

Касир музею, член управи Олександер Тишовницький, у своєму виступі відзначив, що фінансовий стан музею непоганий. Надходжень є більше ніж витрат. Зростає тривалий фонд, з якого на поточну працю музею можна витрачати лише відсотки. Але, щоб побудувати новий будинок музею, треба активніше збирати серед українських-американців пожертви на будинок.

В імени Контрольної комісії Роман Гуглевич відзначив, що фінансова звітність музею є в повному порядку.

Після звітів була дискусія. Промовці висловлювали вдячність управі за її працю, зокрема відзначили високу якість каталогів виставок, що містять багато інформативного матеріялу, виходять українською і англійською мовами.

Збори одноголосно прийняли всі звіти і схвалили діяльність Управи.

Обрано нову Управу УМ, яка зібралася після Загальних зборів і розподілила обов'язки. Головою Управи є далі д-р Б. Цимбалістий. До екзекутиви увійшли: заступники голови — Марія Савчак, Іванна Рожанковська і Тит Геврик, секретарі — Ольга Левицька і Віра Скоп, також д-р Осип Данко, Ольга Ставнича, Тетяна Тершаковець, Оксана Тритяк; члени: Лідія Гладка, Марія Даниш, Олег Декайло, Любов Дражевська, Лідія Крушельницька, Ірена Кушнір, Іван Лучечко, Олена Петришин, д-р В Волтер А. Петришин, Олімпія Роговська, Ірена Руснак, д-р Юрій Сай, Зенон Фещак, д-р Іван Флис; Контрольна комісія: Іван Винник, Р. Гуглевич, Володимир Рак, Всеволод Саленко, Віра Шумейко.

Чорнобиль...

(Закінчення зі ст. 2)

проти будівництва ще однієї АЕС, Чигиринської. Його підтримали такі науковці як Амосов та Ґродзінський та інші. Зведення цієї АЕС тимчасово припинено. Але Московське Атоменерго зажадало збільшення потужности вже діючих українських АЕС. Ґорбачов забрав до Москви цього представника патріотичного і екологічно настроєної каоліції в ЦК КПУ. Як стало відомо, Моргун в Москві отримав місце голови щойно утвореного союзнореспубліканського комітету охорони навколишнього середовища. Мотиви Ґорбачова мені незрозумілі. Чи то він дійсно хоче посилити природоохоронну діяльність — і для Моргуна це підвищення. Чи то це хід в напрямі усунення з найбільш ймовірних (і небажаного для Кремля) наступників Щербицького. Сьогодні екологічний рух на Україні перетворюється на своєрідний засіб консолідації національних сил, переважно інтеліґенції. У Києві при Українському комітеті захисту миру, що його очолює Олесь Гончар, створена асоціяція „Зелений світ". Її очолив письменник Сергій Плачинда, заступник редактора журналу „Вітчизна". „Своєрідна українська філія „Ґрін Піс". Взагалі, слід зазначити, що українська інтеліґенція, навчена досвідом, шукає легальних засобів і шляхів відновлення національної свідомости народу. Чорнобильська біда об'єднує людей.

БАГАТО МОСКВИЧІВ змінили свою думку про президента З'єднаних Стейтів Америки Роналда Реґена, зустрівшись з ним деякі особисто, а деякі запізнавшись з його політичною філософією під час численних виступів на протязі тривання четвертої вершинної конференції з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Горбачовим. Опити, переведені на прохання газети „Ню Йорк Таймс" і Сі-Бі-Ес Нюз, совєтським Науковим інститутом для соціяльних справ показали, що 52,2 відсотка запитаних змінили свою опінію про Р. Реґена на кращу, а лише 4,2 відсотка мають гіршу опінію про Президента ЗСА, як її мали перед тим. 34,6 відсотка не змінили своєї думки. Інші відмовились від відповіді. Опити були надруковані в совєтській газеті „Московскіє Новості".

АКАДЕМІК АНДРЕЙ САХАРОВ, колишній провідний дисидент і оборонець прав людини в Совєтському Союзі а пізніше в'язень режиму Леоніда Брежнєва на внутрішньому засланні в місцевості Ґорькій, виступив на пресовій конференції на пропозицію міністерства закордонних справ. Відповідаючи на запитання в цій справі представник міністерства Геннадій Ґерасімов заявив, що згадане міністерство попросило виступити А. Сахарова на прохання численних закордонних кореспондентів, які були у Москві у зв'язку з вершинною конференцією між президентом Роналдом Реґеном і генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Горбачовим і хотіли зустрінутись з А. Сахаровим.

ОБИДВА КЕРІВНИКИ, З'єднаних Стейтів Америки і Совєтського Союзу, президент Роналд Реґен і генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов признались, що не зважаючи на п'ятиденні переговори, їм не вдалося розв'язати багатьох реґіональних проблем, наприклад, в Центральній Америці і на Близькому Сході. Труднощі існують також у Південній і Північній Африці, Афганістані, Пакістані, Індії і багатьох інших. М. Ґорбачов дав до зрозуміння, що час тривання виведення совєтських військ з Афганістану продовжиться, якщо Пакістан, а головно ЗСА, доставлятимуть для муджагедінів зброю, якою вони атакують відступаючі совєтські військові колони. Він також признався, що міністерство оборони СССР дало дозвіл для командування совєтськими частинами в Афганістані відповідати на провокації муджагедінів і вживати всяку зброю у власній обороні.

КРАЙОВИЙ ІНСТИТУТ дослідів рака проголосив збільшення набору пацієнтів в наступних чотирьох роках для дослідів. Директор інституту д-р Вінсент ДеВіта заявив, що для успішних дослідів ракових занедужань потрібно багато більше пацієнтів та інтенсивних дослідів щоб знайти відповіді на різні питання в найкоротшому часі

У ВАШІНҐТОНІ ОСОБИ близько ознайомлені зі справами перевірки головного прокуратора заявили, що Джеймс МкКей, незалежний слідчий, який вже майже цілий рік провадить і перевіряє ці обвинувачення, не буде вносити формального акту оскарження проти Едвина Міза. Потвердження цього буде подане в його офіційному звіті, що його він представить протягом наступних двох тижнів.

СЕНАТ ОДНОГОЛОСНО одобрив законопроєкт, яким забороняться виробляти і продавати пістолі з пластикового матеріялу, що їх не можна виявити при обшуках апаратами. Подібний законопроєкт вже попередньо одобрила Палата Репрезентантів, залишається тільки ці законопроєкти узгіднити. Метою цього закону є унеможливити перенесення зброї через перевірні пункти на летовищах чи інших державних або приватних забудованнях.

ПОМИЛКА В ЦИФРІ

У статті Юрія Р.Рибака п.з. „Сеньйори та їхня організація" („Свобода", ч. 96, з 21-го травня ц.р.) треба читати: „...і вона не мріяла, що в 1988 році її задум охопить 28 мільйонів членів, які зростають у нову цифру — коло 10,000 місячно! Вона й не сподівалась, що її організація за 30 років стане найбільшою організацією після Католицької Церкви у ЗСА..." — Ред.

НЕ ТАКИЙ ЗАГОЛОВОК

В інтерв'ю із композитором К. Раушом, що появився в „Свободі", ч. 102 з 1-го червня ц.р., вкралася друкарська помилка у заголовку вірша М. Мариняк, що має бути „A place to die". Також в останньому параграфі є помилка у прізвищі д-ра Олега Мариняка. — Ред.